

който бѣ неотлжченъ неговъ другарь, ми се оплакваше отъ тая затвореностъ на Пея... Къмъ всѣкиго той поставяше дистанция. Предпочитанието си показваше съ по-чести срещи, по-дълги разговори, съ необиждаще покровителство и съ красноречива словоохотливостъ. Но той твърде естествено попрѣчваше да се превърне тая близостъ въ интимностъ: поставяше разстояние като демаркационна линия около себе си. Държането му къмъ всички може да се изрази съ едничка дума: учтивостъ. Къмъ разсилния, келнера, шивача, пощенския раздавачъ говорѣше на Вие, съ една и сѣща любезна усмивка, съ единъ и сѣщъ тонъ на уважение, както къмъ хората на науката и изкуството“.

Тази органическа склонностъ да остане въ себе си — да не разкрие потаения си вжтрешенъ свѣтъ на мисли и чувства, боязньта — да не се нѣкакъ „издаде“ — обяснява и характера на нѣкои отъ изявленията му предъ проф. М. Арнаудовъ („Психография...“) — не всички могатъ да се приематъ като напълно истинни, както напр. твърдението му, че не се е влиялъ отъ чужди поети: „Отрича не само съзнателното школуване у други поети, но и интереса си къмъ чуждата поезия“, казва М. Арнаудовъ. Изобщо въ тона на тѣзи изявления се долавя нѣщо твърдо различно отъ мемоарнитѣ бележки въ „Хайдушки копнения“ — нотки на писателска суетностъ, човѣшки грѣхъ, при сѣщъ на всѣки авторъ (особно когаго говори за начина, по който е създавалъ драмитѣ си).

Странно е това съчетание у него на една болезнена свърхчувствителностъ съ безпощадно остра „студена“ мисълъ. Предъ проф. М. Арнаудовъ той изповѣдва: „Ако бѣхъ оставенъ на себе си, бихъ училъ математика. Поезията вървѣше незнамъ какъ, сама за себе си и не-